

DE TRIBUNE

Redactieadres:

D. J. WIJNKOOP, N. Prinsengracht 10
Amsterdam.

SOC. DEM. WEEKBLAD

Administratieadres:

J. C. CETON, Wijtenbachstraat 13
Amsterdam.

VERSCHIJNT ELKEN ZATERDAG.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling 40 cent per 3 mnd.
Buitenland 65 ct. Losse nummers 3 ct.

Advertentiën per regel 15 cent. Bij abonnementen speciaal
tarief.

Orgaan van de Soc.-Dem. Partij

Redactie: J. C. CETON, H. GORTER,
W. v. RAVESTELJN Jr. en D. J. WIJNKOOP.

INHOUD: De verkiezing in A'dam IV. — Individualisme. — De strijd. — Arbeiders en belasting. — Uit het Buitenland: Duitschland; Rusland. — Niet te helpen. — Vrienden van ons. — Jeugdorganisatie. — Van de Afdelingen. — Oproep om steun. — Korrespondentie.

Van de Administratie.

De postkwitanties zijn verzonden. Men legge het
geld — 45 cent — gereed.

S. D. P. afd. A'dam.

De propaganda in distr. IV.

6000 manifesten moeten Zaterdagavond en Zondag
worden verspreid. Alle leden-verspreiders worden
uitgenoodigd 8 uur in Centraal aanwezig te zijn.
Colporteurs voor de Tribune eveneens.

De openbare vergadering wordt gehouden Maandag-
avond in *Diligentia*, Waterlooplein 109. Sprekers
WIJNKOOP en GORTER.

Huishoudelijke Vergadering.

Voortzetting Woensdag a.s. in Centraal,
N. Prinsengracht 32.

De verkiezing in Amsterdam IV.

Geheel in overeenstemming met de lijn door de
S. D. A. P. reeds bij de herstemmingen gevolgd, heeft
deze partij zich tegenover den Unie-liberaal Van
Hamel, die in plaats van IJerman naar de Kamer
zal moeten gaan, van het stellen van een tegenkan-
didaat onthouden. Het spreekt van zelf dat er echter
voor de Sociaaldemokratische Partij (S. D. P.) geen
enkele reden bestaat, zich tegenover de *liberale* be-
strijders van het Socialisme en het Algemeen Kies-
recht anders te gedragen dan tegenover anderen.
De Soc. Dem. Partij heeft dan ook een kandidaat
gesteld en heeft hiermede voor zich de gelegenheid
geopend haar propaganda terrein, dat zich tot dusverre
tot II, III en IX moest bepalen, ook over het vierde
Amsterdamsche distrikt uit te breiden.

Die propaganda is er natuurlijk in de allereerste
plaats een voor het Socialisme. Maar zij is vooral
thans, nu we een liberale oppositie tegen de klerikale
regering krijgen, ook dáárom zoo goed, omdat ze de
gelegenheid biedt aan de arbeiders uiteen te zetten,
dat zij ondanks de schoone gebaren van een Van
Hamel en andere liberalen van de drie vrijzinnige
frakties, de Vrijzinnig Demokraten inkluis, van deze
opposanten noch in de Sociale Hervormingen, noch
ook in den strijd voor het Algemeen Kiesrecht, dat
immers voorwaarde is zoowel voor de overwinning
van de Sociaaldemocratie als voor de komst van
werkelijke Sociale Hervormingen, iets te wachten
hebben.

Er zijn in het vierde Amsterdamsche distrikt, waar
het thans om gaat, circa 1000 stemmen op de S. D. A. P.
uitgebracht. Uit de stemming van a. s. Dinsdag zal
kunnen blijken, hoevelen of hoe weinigen van die
duizend door de propaganda van de S. D. A. P. inder-
daad tot Socialisten en tot strijders voor het Algemeen
Kiesrecht zijn gemaakt. Als men nagaat, dat de
afdeeling van de S. D. A. P. in Weesp het aange-
durfd heeft, bij de Raadsverkiezing daar ter plaatse,
waar Vader, aftredend lid, de eenige kandidaat van
Sociaaldemokratische zijde is, de leden in hun keuze

tusschen dezen Socialist en zijn kapitalistische tegen-
kandidaten **vrij te laten**, dan gevoelt men wel, dat
men het met het Socialisme van deze S. D. A. P. ers
niet al te nauw moet nemen. Of het in Amsterdam
IV anders zal wezen? We zullen afwachten.

In allen geval, arbeiders, voor zoover ge nog niet
onder de misschien neerdrukkende suggestie van de
S. D. A. P. zijt, steunt om den strijd voor het Soci-
alisme en om dien voor het onverzwakte Algemeen
Kiesrecht voor Mannen en Vrouwen tegenover den
Kapitalistischen Unie-liberaal den kandidaat van de
Soc. Dem. Partij:

D. WIJNKOOP.

Individualisme.

Bij burgerlijke schrijvers treft men herhaaldelijk
de meening aan, dat de strijd van onzen tijd loopt
tusschen het individualisme en het socialisme. De
verdedigers van de bestaande maatschappelijke orde
treden — als men die schrijvers gelooven wil — op
voor het vrije persoonlijke dat zich naar den indivi-
dueelen, voor een iegenlijk verschillenden aanleg
moet kunnen ontwikkelen. En het socialisme dreigt
door zijn eentonige gelijkmatigheid en zijn slaafsche
ondergeschiktheid aan een fabriekmatig-ingerichte
samenleving dat persoonlijke te doodden.

De vereering van het persoonlijke bij de burger-
lijke klassen wortelt in den economischen grondslag
van de burgerlijke samenleving. Tijdens de klein-
burgerlijke productie-wijze nam ieder vrij naar eigen
goedvinden, deel aan den productie-arbeid. De voor-
uitgang had daar toen behoefte aan; alleen de con-
currentie, de onderlinge wedstrijd kon een hogere
productiviteit, een hooger voortbrengingsvermogen
aan den arbeid verleenen. Omdat deze menschen
voelden, dat zij in het al-beheerschend gebied van
het leven, in het gebied van den arbeid, om te
kunnen concurreeren vrij moesten zijn, daarom lieten
zij zich in hun gedachtenwereld, in hun theorie be-
zielen door de idée van de persoonlijke vrijheid,
voor de vrije ontplooiing van den individu.

Nu is de aangehaalde meening omtrent de beide
met elkaar kampende grondbegrippen in zekeren
zin juist. Die zoogenaamde grondbegrippen, die van
het persoonlijkheids- en die van het gemeenschaps-
begrip zijn in werkelijkheid niets anders, dan de
abstracte, de geestelijke uitdrukking van een werke-
lijke, van een toegepaste arbeidsregeling. Wij,
sociaaldemocraten zeggen het te allen tijde duidelijk
genoeg, dat een gemeenschappelijke regeling van
den arbeid ons doel is. Bij die regeling houdt de
toestand op, dat ieder naar willekeur, zonder zich
aan anderen te storen, deelneemt aan den voort-
brengingsarbeid. Want de voortbrengingsarbeid zal
dan een gemeenschappelijke aangelegenheid zijn, en
in bewust en goed-overlegd samenwerken bestaan.
Dat is het wat wij onder socialisme verstaan en
onze tegenstanders, als zij het over individualisme
hebben, bedoelen daarmee niets anders, dan dat zij
willen dat de voortbrengingsarbeid een zaak zal
blijven, die ieder afzonderlijk aangaat.

Maar die abstracte vorm, waarin de werkelijke
tegenstelling van het maatschappelijk doel van
bourgeoisie en proletariaat wordt ingekleed, is een
misleiding. Een misleiding, die als zoo menige

ideologie, zoo menige redeneertaal tracht, een leelijke
werkelijkheid, hier de werkelijkheid van de klasse-
overheersching en van de concurrentie, achter een
schoonen schijn te verbergen. Het woord individu-
alisme is tot een frase, een leugen geworden, omdat
de maatschappelijke ontwikkeling den grondslag, die
er eenmaal volkomen juist door gekenmerkt werd,
heeft vernietigd. Wanneer de wortels waaraan destijds
een begrip vastheid ontleende, afgestorven zijn, dan
leeft dat begrip, die ideologie nog slechts als een
traditioneele frase voort, als een overgeleverd denk-
beeld, als een in de lucht zwevend nevelbeeld, dat
alleen dienst doet om den oogenblik te belemmeren,
den klaren kijk op de werkelijkheid voor de opkomende
klasse te verduisteren.

De ontwikkeling van het kapitalisme scheidde de
ondernemers die naar eigen goedvinden aan het
productie-proces deelnemen van de arbeiders-massa,
die zonder zelfstandigheid in hun dienst het product
daarstelden. Het moderne groot-kapitalisme beperkt
de deelname der kapitalisten hoe langer hoe meer
tot de verheven taak van dividend-opstrijken en
coupon-knippen. Hun bijzondere, individueele aanleg
en neiging kunnen slechts meespreken bij de manier,
waarop zij hun meerwaarde verteren. Daarvoor zou
dan de massa in slavernij blijven, dat de industrie-
koningen en de aandeelhouders bij het doorbrengen
en verkwisten hunner schatten in Auto-sport, aan de
speeltafel, bij het aanleggen van verzamelingen van
allerlei aard het „persoonlijke” dat hun eigen is,
zouden kunnen „ontplooiën”!

Wat weet een arbeider, die den ganschen dag
wordt afgejakkerd van „ontplooiing van het persoon-
lijke” in hem? Hoonende spot zijn voor hem zulke
woorden. In zijn afgetobde hersenen is maar één
zorg: hoe zijn weeggeld te halen, om zijn huur te
kunnen betalen en brood voor vrouw en kinderen
te hebben. Voor iets anders is er geen plaats in
zijn hoofd; had hij al ooit den eerzucht zijn per-
soonlijken aanleg tot ontplooiing te willen brengen,
reeds lang is die eerzucht dood, verworpen onder
de eeuwige eentonigheid, de afstompende ellende
van zijn arbeid. Wat hij in dat opzicht mist, komt
nauwelijks meer tot zijn bewustzijn. Misschien dringt
er iets van tot hem door, als hij in zijn kinderen
bij het opgroeien, eigenheid van aanleg en neiging te
voorschijn ziet komen, die echter spoedig door de
ijzeren vuist van den dringenden nood wordt terug-
gedrongen en verpletterd.

Wanneer burgerlijke schrijvers bazelen over de
eentonigheid van het socialisme, waarin de individu-
aliteit niet tot haar recht kan komen, dan is dat
omdat zij naar het beproefde recept van den bekend
liberaal Eugen Richter beelden uit het tegenwoordige
schilderen. In zijn tegenwoordige arbeidsslaven heeft
het kapitalisme alle persoonlijke verscheidenheid
uitgebluscht; het heeft ze allen naar één model
gekleed, gedrield, naar één model hun gedachten ge-
leid. Zij tellen niet als menschen, maar als *handen*,
als *nummers*. Vandaar de kazerne-achtige een-
vormigheid, waarbij de *persoon* plaats maakt voor de
arbeidsmachien.

Geen wonder. Waar het levensonderhoud niet
dan met uiterste inspanning te verwerven is, daar
beheerscht de voor allen gelijkelijk geldende brood-
vraag alle denken en voelen, alle streven en handelen.
Tegenover den honger is de mensch niets meer dan
het dier en kan er geen sprake zijn van het *persoon-*

lyke en van een individueelen aanleg. Eerst wanneer de broodvraag is opgelost, het bestaan is verzekerd, wanneer niet meer alle levenskracht in beslag wordt genomen door de instandhouding van het naakte leven, wanneer overvloed heerscht eerst dan is de tijd daar, eerst dan is de gelegenheid daar voor de vrije ontwikkeling van den *persoon*. Eerst wanneer de zware druk van de arbeids-ellende, de zorg en de nood van ons genomen zijn, kan de volheid van de meest verscheiden neiging en aanleg, die inderdaad in den mensch in grootsten rijkdom aanwezig is, in vervulling gaan.

Dat moet niet in dien zin worden opgevat, dat de korte duur van den maatschappelijken arbeidstijd den menschen vrijen tijd zal laten om te doen wat zij willen, zoodat ieder van vervulling zijner maatschappelijke plicht — na zijn arbeidsaandeel te hebben geleverd, zijn eigen leven leven kan. Neen, het karakter, van de productie-wijze drukt zijn stempel op het *geheele* leven en streven der menschen. De gemeenzaamheid van den arbeid kweekt een den geheelen mensch vervullenden gemeenschapszin, zoodat geheel zijn denken op het gemeenschapsleven wordt gericht. De ontplooiing van het persoonlijke in hem staat dan niet buiten die gemeenschap, maar voltrekt zich binnen het verband van den gemeenschappelijken productie-arbeid.

Het is daardoor ook gansch en al afwijkend van het eveneens op de productiewijze berustende individualisme van de bourgeoisie toen die in opkomst was. Dat individualisme beteekende ontplooiing van het persoonlijke door strijd, door bekamping van anderen hetgeen moest leiden tot 't verheerlijken van nietsontziende geweldenaars, die anderen ter bereiking van hun persoonlijke bedoeling onder den voet liepen. Het socialistisch individualisme beteekent daarentegen een ontplooiing der persoonlijkheid in het verband met, in het samenwerken met zijn medemenschen ter bereiking van het gemeenschappelijk doel.

A. P.

De strijd.

Het is een der grondslagen van de sociaaldemocratie dat de produktiekrachten zich zóó ontwikkelen, dat de oude eigendomsverhoudingen niet kunnen blijven bestaan, maar nieuwe noodig worden. De groot-industrie, het machinewezen nemen zoo toe, dat gemeenschappelijk bezit van alle arbeidsmiddelen noodzakelijk wordt. Wij drukken dat gewoonlijk uit door te zeggen: de nieuwe produktiekrachten geraken in strijd met de oude produktie- of eigendomsverhoudingen.

Wat bedoelen wij precies met dien zin?

Meenen wij dat er een wezenlijke strijd tusschen de machines en het privaat bezit ontstaat?

Neen, natuurlijk niet. Doode dingen als machines en algemeene begrippen of verhoudingen kunnen niet met elkaar strijden.

Wij bedoelen dat er *voor het gevoel* der menschen, in dit geval voor het gevoel der onderdrukte klassen een ondragelijke verhouding komt tusschen de oude eigendomsverhoudingen, het privaat-bezit, en de nieuwe produktiekrachten, de machines. De laatste brengen zulke ellendige toestanden en scheppen tegelijk de mogelijkheid tot zooveel betere, dat de arbeiders gaan *gevoelen* de noodzakelijkheid van de nieuwe maatschappij, waarin de nieuwe produktiekrachten, door andere eigendomsverhoudingen, een geluk worden voor de menschen in plaats van een onheil.

De tegenstrijdigheid tusschen de machtige techniek der twintigste eeuw en het privaatbezit zit dus niet in die dingen zelf, maar in het gevoel der arbeiders.

* * *

Het is geen optimisme te zeggen: de arbeiders moeten een andere maatschappij willen, en zij zullen eenmaal de overwinning behalen met dien wil. Want met dezelfde even vaste noodzakelijkheid waarmee de zon opgaat en de aarde draait, vermeerdert het kapitalisme het proletariaat en de maatschappelijke ellende hier, den rijkdom en de techniek ginds, en voor de allengs talrijkere en machtigere proletarische klasse blijft geen andere uitweg dan het socialisme over.

Hier is van optimisme geen sprake, evenmin als er van pessimisme sprake kan zijn. Zoo min als men over dood en leven optimistisch of pessimistisch voelen kan, wanneer men ze als natuurlijke dingen beschouwt of onderzoekt, zoo weinig kan men, als men alleen naar de *waarheid* van het socialisme ziet, optimistisch of pessimistisch zijn.

* * *

Maar van uit het gevoel der arbeiders waar zij het eerst aanwezig is, dringt de noodzakelijkheid van het socialisme al meer en meer door in hun hoofd en hun verstand. Eerst voelt de arbeider de ellende van het kapitalisme, dan de noodzakelijkheid dat er verandering komt en hij mee eigenaar wordt met alle menschen van de productiemiddelen, — dan gaat hij die noodzakelijkheid begrijpen.

En dan gaat hij denken over *den weg* die gegaan moet worden om tot het socialisme te komen.

En dan ontstaat in hem de gedachte, de bewustheid van den *strijd*.

Wanneer wij zeggen: de nieuwe productiekrachten raken in strijd met de oude productie verhoudingen, dan willen wij hiermede ook zeggen: de nieuwe klasse, het proletariaat, de ondragelijkheid der oude eigendomsverhoudingen voelende en begrijpende, raakt in strijd met die klassen die ze willen handhaven.

De strijd is dus eigenlijk geen strijd van dingen, machines, tegen toestanden — zoo drukken wij het slechts uit om de oorzaken van den strijd duidelijk te maken, — de strijd is wezenlijk een strijd van menschen tegen menschen. Het konflikt (botsing) dat ontstaat tusschen de nieuwe productiekrachten en de oude eigendomsverhoudingen is een konflikt van gevoelens, van gedachten, van wil. Het proletariaat voelt, denkt, wil dat het privaat-bezit wordt afgeschaft, de bourgeoisie denkt, wil, voelt, dat het moet blijven. Dat konflikt in denken, voelen en willen kan alleen door den werkelijken geestelijken en materieelen strijd om het bezit der produktiemiddelen worden opgelost.

* * *

Ook onder elkaar hebben de arbeiders een strijd uit te vechten, want zij zijn het niet met elkaar over den te volgen weg naar een betere maatschappij eens. Er heerscht groot verschil van meening onder hen.

En evenals tegenover de kapitalisten de arbeiders slechts de overwinning kunnen behalen niet door b.v. telkens alleen te zeggen wat hun het beste en verkiestelijkste zou lijken, maar door voor de verwezenlijking van hun gedachten en wil — dat wil zeggen om de macht — te *strijden*, zoo moeten ook de arbeiders in hunne verschillende groepen onder elkander strijden niet alleen om de juistheid van eene theorie, maar om de praktijk van den strijd, d.w.z. ook om de macht.

Door strijd hiervoor, voor het praktisch voeren van den strijd, hierdoor alleen kan de juiste weg worden gevonden. Strijd is en tegen de kapitalisten en tusschen de arbeiders (zoolang zij nog niet eensgezind zijn) onderling, het eenige middel om tot den vrede en het geluk van het socialisme te naderen. Strijd niet alleen voor een theorie, maar ook en vooral voor de praktijk. Strijd om de praktijk, om de macht, om de werkelijkheid is onder het kapitalisme en in de klassenmaatschappij het groote middel der ontwikkeling.

H. G.

Arbeiders en belasting.

In Leiden zal bij de raadsverkiezing het aantal socialistische stemmen waarschijnlijk zeer sterk stijgen: wat jaren van propaganda niet vermochten brengt de bourgeoisie weer met één slag tot stand. De arbeiders hebben namelijk zoo juist hun belastingbiljetten thuis gekregen. Zij, die reeds betaalden zijn voor het dubbele en meer aangeslagen en wie altijd vrij liep heeft nu zijn biljet ontvangen. En tot meerder hoon zien de proletariërs dat zij dat geld moeten opbrengen opdat de bezitters een half procent minder zouden betalen. Geen wonder dat men over niets anders hoort spreken.

En toch zouden wij willen zeggen: Vrienden moet juist dit gebeuren, om u de oogen te openen? Ge moet misschien 25 of 30 cent in de week belasting betalen, behalve nog wat gij ongemerkt, indirect, bij uw eten en drinken betaalt. Dat is veel, schandelijk veel... maar wat beteekent het bij het eindeloos vele, dat u uw leven lang, dag in dag uit is tekort gedaan? Hebt gij u niet elken dag opnieuw afgebeeld voor een hongerloon, gezwoegd ten bate van de bezitters? Weet gij wel dat het verschil tusschen de waarde van uw arbeid en het loon dat gij ontvangen hebt, dat de som dus die u tekort is gedaan, wekelijks wel meer bedraagt dan gij nu in een jaar moet betalen? Gij twijfelt: zooveel winst maakt mijn patroon niet. Neen, zeker, maar is het uw patroon alleen of die geheele klasse van bezitters, die doór u wordt onderhouden?

Arbeiders, gij gaat gebukt onder lange werktijden, geestdoodend werk. Gij woont slecht, eet slecht, zijt

slecht gekleed. Gij staat steeds bloot aan werkloosheid. Over den ouden dag denkt gij maar liever niet. Gij zijt vroeg versleten. Ziekte en dood bezoeken uw gezinnen veel meer dan die van anderen. Gij hebt dat alles verdragen: Gij hebt geklaagd, gemord — maar gij hebt u niet verweerd. En nu komt men tien, vijftien gulden van u eischen. Dat zijn er tien, vijftien meer dan gij betalen kunt, maar het is toch een druppel in de zee van onrecht. En zie — nu rijst ge op!

Niet waar, arbeiders, het is dit: ge hebt tot nog toe niet zoo duidelijk gevoeld, dat de regeering in al haar organen een instrument is van de bezittende klassen, een instrument tot uitbuiting der arbeiders, tot behartiging van de klassebelangen der bourgeoisie. Nu ziet ge dat duidelijk, onverhuld. Als ge nu dan maar begrijpt dat het in alles zoo is!

Van een stroohalm breekt des kemels rug. Wat nu gebeurd is, werkt als zulk een stroohalm; het breekt uw berusting. Slaapt nu ook niet weer in. Beseft nu ook, dat ge u voortdurend te weer moet stellen, dat slechts organisatie, op steeds grooter schaal u veroveringen zal brengen. Slaapt niet weer in, al bereikt gij aanvankelijk nog weinig of niets. Verdubbelt dan juist uw ijver, begrijpt te beter welk een macht er tegen u staat en versterkt steeds meer de uwe.

En nog dit, arbeiders. Gij die gezien hebt, uit dit kleine maar duidelijke feit, hoe de bezitters staan tegenover de arbeiders, kunt ge nog iets hechten aan de mooie praatjes, waarvan de mond der burgerlijke partijen overvloedt? Kunt ge meenen, dat er iets bereikt zal worden, door een weifelende, tegemoetkomende houding? Door afstand te doen, voor een deel van onze klasseëischen. Neen nietwaar, alleen door uw macht, de macht van uw aantal tegenover de bourgeoisie te stellen zult gij overwinnen. Daarom, sluit u aan bij de S. D. P.!

v. S.

Uit het Buitenland.

Duitschland. Het nieuwe blok, het zwart-blauwe schnaps-blok van jonkers en Centrum, zet zich vaster in 't zadel naarmate het meer «positieven» arbeid verricht, d.w.z. naar mate het meer verbruiksbelastingen op de schouders van het proletariaat laadt. Het volgende schoone lijstje is nu reeds aangenomen. Belasting op bier 100 miljoen, op schnaps 80, tabak 43, schuimwijn 5, koffie en thee 36, lucifers 25, verlichtingsvoorwerpen 20. Dit zijn, zooals men ziet, op èen artikel, schuimwijn, na, alle verbruiksartikelen der massa van de bevolking. Daarbij komen dan nog belastingen op het «bezit», d.w.z. op het mobiele kapitaal, die te samen 82 miljoen moeten opbrengen, een belasting op de brandverzekeringen, die natuurlijk ook gedeeltelijk ten laste der groote massa komt en een verhooging van de bijdragen der afzonderlijke staten in de huishouding van het Rijk, ongerekend een verdere verhooging van de belasting op spoorwegaanleg. In het geheel bedraagt de nieuwe belasting op de verbruiksartikelen minstens 400 miljoen.

De Rijksregeering heeft zich volkomen bij den wil van jonkers en Centrum neergelegd en van een ontbinding van den Rijksdag is geen sprake meer. Hoogstwaarschijnlijk zal het nieuwe blok deze week reeds met zijn arbeid tot heil van het vaderland gereed komen en kunnen de heeren met vakantie gaan.

Maar wiens schuld is het nu, dat de jonkers en het Centrum er zoo gemakkelijk in slagen om «hun» financiële hervorming; die de massa's in een tijd van depressie op economisch gebied, opnieuw honderden miljoenen afperst ten bate van het militarisme en de vlootpolitiek, tot stand te brengen? Alleen en uitsluitend van het Deutsche «liberalisme». Opnieuw hadden deze walgelijke politiekers de gelegenheid gehad de totstandkoming van deze financiële «hervorming», waarvan wij gezien hebben, dat zij ook hun eigen belangen min of meer schaadt, te verhinderen. Dit zou mogelijk geweest zijn bv. door het voeren van obstructie in den Rijksdag in verbond met de sociaaldemocratie. Maar de heeren hebben daar zelfs niet aan gedacht. Nu zij aan den dijk zijn gezet door de jonkers hangen zij de verontwaardigden uit over de dристheid van de schnapsbaronnen, nadat zij twee jaar lang met die jonkers door dik en dun zijn gezeuld en in 1907 hun bij de herstemmingen een aantal zetels hebben verschaft! Zondag j.l. hebben de drie «liberale» fracties, ook de vertegenwoordigers der groot-industrie, de nationaal-liberalen, elk een buitengewoon congres gehouden om daar over den politieken toestand te spreken. Maar het voornaamste wat zij daar deden was een

Onze oogen zijn gericht op de nog niet politiek georganiseerde zelfs de nog niet klasse-bewuste arbeiders, en niet op de S. D. A. P. En indien tegen dien tijd, dat de S. D. P. zooveel krachten heeft ingelijfd, dat ze ook een *politieke macht* is geworden, de S. D. A. P. nog zooveel klasse-bewuste, marxistisch geschoolde, revolutionnaire arbeiders bevat, dat ze nog iets meer is dan een volks-partij, vertegenwoordigend de parlementaire belangen van het N. V. V., en geleid naar de behoeften van de nog niet geheel geproletariseerde kleine luiden — dan zal ook de tijd gekomen zijn om weer alle communisten, handelend naar den geest van het *Communistisch Manifest*, in één organisatie te vereenigen, door een fusie der twee partijen, al of niet gepaard met een uitstooting of wegtrekken uit de S. D. A. P. van de kleinburgerlijke hervormers

Doch de S. D. P. partij wordt alleen zoo sterk, wordt alleen een politieke macht door *strijd*, — ook al heeft die strijd — tegen de bourgeoisie — tot oogenblikkelijk gevolg, dat daardoor de S. D. A. P. hier of daar een vertegenwoordiger in een publiek lichaam verliest.

Jeugdorganisatie.

Wanneer ik over dit onderwerp eenige woorden wil schrijven, dan is dit, omdat er in onze kringen nog veel te weinig over geschreven en gezegd is. Het is ons immers lang bekend, dat de S. D. A. P. de jeugdorganisatie in Nederland heeft verwaarloosd, en dat zij thans bezig is al het mogelijke te doen, om de bestaande organisatie van jonge arbeiders(sters) De Zaaier te doen kelderen. Waar in het buitenland bij partij en vakbeweging steeds op hun begrotingen subsidies worden uitgetrokken, om de jeugdorganisaties te steunen, moet het hier nog steeds een onderwerp van bespreking uitmaken of er al dan niet gesteund zal worden. In de vakbeweging is er nog geen sprake van, en de politieke partij moet er nog mee beginnen. De S. D. A. P. zou het al elk jaar op haar beschrijvingsbrief hebben gezet, op haar laatste congres heeft zij het wel aan de orde gebracht, *door verschillende omstandigheden* daartoe genoodzaakt.

Het P. B. der S. D. A. P. onder voorzitterschap van Vliegen, ontkende, en werkte in het begin tegen, de zelfstandigheid van De Zaaier, maar moest later op die meening terug komen, omdat zij zag dat aan die zelfstandigheid niet te tornen viel, gezien de toestand in het buitenland en zelfs hier in Holland, waaruit bewezen werd, dat zonder zelfstandigheid een jeugdorganisatie niet kon blijven bestaan. Doch De Zaaier was hun nu eenmaal een doorn in het oog, er moest dus wat gevonden worden, om De Zaaier te blijven bestrijden, en daarvoor hebben zij gevonden den leeftijdsgrens. Zij stelden n.l. den eisch dat leden, die 20 jaar zijn De Zaaier moesten verlaten, behoudens enkele uitzonderingen. Het congres van dien bond wees den eisch met overgrote meerderheid (slechts 2 à 3 stemmen waren er voor) af, omdat, wanneer hieraan zou worden voldaan, de heele bond uit elkaar ging (wat het P. B. natuurlijk wel wist) omdat 50% van het aantal leden boven 20 jaar was, en bijna allen die een bestuursfunctie in dien bond vervulden. Ook dat lukte hun dus niet, er moest dus weer wat anders worden gezocht en zij hebben het natuurlijk weer gevonden. Zij zullen nu iets gaan doen wat zij in anderen afkeuren, n.l. *de eenheid in De Zaaier verbreken en een nieuwe bond door de S. D. A. P. oprichten*. Of dat lukken zal is natuurlijk een andere vraag.

En waarom doet zij dat. De afdeling Amsterdam van De Zaaier besloot (om haar neutraliteit ten opzichte van S. D. A. P. en S. D. P. te handhaven), op advies van de meerderheid van het H. B., steun van beide partijen te aanvaarden, omdat beide organisaties Sociaal Democraten bevatten.

Het P. B. en Het Volk die (evenals De Zaaier zelf) steeds er voor waren, dat in dien bond geen vragen van taktiek worden besproken, zijn nu in ééns bekeerd, en eischen dat De Zaaier alleen steun zal aanvaarden van de S. D. A. P. en niet van de S. D. P. Dat wordt natuurlijk niet openlijk gezegd, maar de federatie der S. D. A. P. trok haar gedelegeerde uit De Zaaier weer terug omdat zij dat besluit had genomen; zulks geschiedde in overleg met het P. B. der S. D. A. P.

Vliegen deelde op het congres van de S. D. A. P. mede, dat in De Zaaier besproken werd de vraag: Welke Internationale taktiek de beste is, die van de S. D. A. P. of die van de S. D. P.? Ik zond toen naar de Redactie van Het Volk een enkele vraag ter plaatsing, waarin ik Vliegen verzocht in Het Volk mede te deelen, waar die bespreking heeft plaats gehad. De Redactie van Het Volk wist natuurlijk dat Vliegen een onwaarheid had verkondigd, en plaatste de vraag niet, omdat zoals de Red. antwoordde, een verhoor op vraagpunten niet gewenscht was. Op een tweede verzoek om het te plaatsen, daar ik anders naar de commissie voor geschillen zou gaan, werd mij geantwoord, dat ik wel wist, dat ik niets meer te vertellen had; ik ben n.l. lid van de S. D. P.

Wanneer het er op aankomt stukken te plaatsen die niet in hun kraam te pas komen, dan plaatsen zij ze eenvoudig niet. Gelukkig heeft het congres van De Zaaier dan ook het jaarverslag van den secretaris met bijna algemeene stemmen goedgekeurd, waarin gezegd wordt, dat, wanneer Vliegen zijn mededeeling niet intrekt of bewijst, hij De Zaaier met oneerlijke middelen bestrijdt.

En nu partijgenooten, (nu richt ik mij tot de S. D. P.) zult gij dat langer aanzien. Moeten wij De Zaaier aan haar lot overlaten, of zijn wij niet verplicht te steunen, finantieel en morcel. De jeugdige arbeiders(sters) moeten worden opgevoed tot flinke strijders(sters) in de arbeidersbeweging. En onze taak is het hieraan mede te werken. De S. D. A. P. doet het niet, gaat zelfs een nieuwe organisatie stichten onder haar leiding, wat haar natuurlijk niet helpen zal, omdat men nu eenmaal niet aan het handje wenscht mee te loopen.

Zal de Redactie van De Tribune, zal het P. B. der S. D. P., zullen onze partijgenooten in zijn geheel nu eens daaraan beginnen mee te doen. De Tribune kan er een vaste rubriek van maken. Het P. B. kan er voorstellen over samenstellen en de partijgenooten kunnen alvast een abonnement nemen op het orgaan van De Zaaier. De prijs is slechts twintig cents per half jaar. Dan helpen wij mede de jeugdorganisatie te maken tot wat zij moet worden. Laat de jeugd niet aan haar lot over. Bedenkt dat wij het zijn, die haar de juiste inzichten kunnen geven, omtrent den strijd der arbeidersbeweging. Het is een misdaad jegens dien strijd, wanneer wij de jongeren niet naar ons toehalen. De christelijken doen dat zoo goed, moeten wij hun verwaarloozen? Dat mag en kan niet.

J. POLAK JR.

Van de Afdelingen.

Amsterdam. J.l. Zaterdagavond hield de afdeling een goed bezochte huishoudelijke vergadering. Met leedwezen werd gekonstateerd, dat eenige leden ons hadden verlaten. Het ledental bedraagt thans met enkele nieuwe leden 145. Aan de orde was de aktie voor de Raadsverkiezingen. Door een verzuim van een der leden, die met de lijst in IX werkte, kon deze lijst niet op tijd de noodige 40 namen bevatten, en tot grooten spijt moest dus van de aktie in IX ditmaal worden afgezien. Voor de aktie in II en III werden te zamen zes vergaderingen vastgesteld met Mevr. Mensing, Peltenburg, Vader, de Visser en Wijnkoop als sprekers. Manifesten werden te zamen ten getale van 16000 in de beide distrikten verspreid. Er zou zooveel mogelijk huisbezoek worden gedaan; en de kolportage met *De Tribune* op de vergaderingen werd geregeld.

Op voorstel van het bestuur werd besloten aan de Kamerverkiezing in IV mede te doen en Wijnkoop werd als kandidaat aangewezen. Er zal een Manifest aan kiezers en niet-kiezers worden verspreid, en een vergadering worden gehouden op Maandag 12 Juli in Diligentia.

Daarna kwam als laatste punt van de Agenda aan de orde een interpellatie van het Bestuur aan de afgetreden bestuurder S. de Wolff over de redenen van zijn aftreden en omtrent het neerleggen van zijn Raadskandidatuur voor Amsterdam II. Ceton hield de interpellatie, die op de vergadering van Woensdag 14 Juli zal worden beëindigd.

Er heerschte een goede geest op de vergadering, o.a. uitkomende in de opbrengst van de kollekte voor de aktie zijnde f 21.—. Tevens werd ons dien avond door een lid de som van f 100.— geschonken.

Wat nu de aktie zelve betreft, moet worden opgemerkt dat niet alleen door de voortdurende leugenberichten van *Het Volk* maar eigenlijk door een speciale campagne van vele leden der S. D. A. P. tegen de S. D. P. die aktie ons niet gemakkelijk werd gemaakt. In II slaagden twee van de drie vergaderingen goed, vooral die van den laatsten avond.

In III kon de verg. den eersten avond wegens geringe opkomst niet doorgaan. Dienzelfden avond werd het debat, dat Wijnkoop in de Poort van Muiden met Gulden wenschte te voeren, onder stilzwijgende goedkeuring van dien S. D. A. P.'schen kandidaat, door tumult en handtastelijkheden, dus geheel volgens den bekenden raad van de S. D. A. P. er Pieters, onmogelijk gemaakt. Onder protest zag Wijnkoop van het woord af, toen de Voorzitter, de S. D. A. P. er De Weerd, hem bovendien tegenover de rede van 1½ uur van Gulden, slechts 10 minuten of een kwartier wenschte te geven. Den volgenden avond debatteerde Wijnkoop tegen Mendels, en werd door de anarchistische terreur van een aantal S. D. A. P. ers, de verg. waar Vader zou optreden, onmogelijk gemaakt. De heeren van de S. D. A. P. meldten zich reeds bij de openingsspeech van onzen Voorzitter op echt anarchistische wijs voor debat aan, en rustten niet voordat het twintigtal arbeiders, dat behalve hen, naar onze spreker was komen luisteren, wegens hun tumult maar verdween. Buitendien hielden S. D. A. P. ers, evenals korporaals die militairen van de vergaderingen moeten weren, hier en daar voor onze vergaderingen de wacht, om de arbeiders van onze vergaderingen af te houden.

Al deze middelen om onze vergaderingen in de war

te sturen faalden echter op den laatsten avond. Mevr. Mensing en Peltenburg spraken in de Catacomben in II In II waren we in staat de arbeiders omtrent de verschillen in strijdwijze tegenover het kapitalisme in te lichten en vonden we een aandachtig gehoor. Wijnkoop sprak in Café Neerlandia. In III was het opzet de vergadering zoals bij Vader den vorigen avond in de war te sturen. Maar gewaarschuwd als onze partijgenooten thans waren, waren de maatregelen genomen, om deze nieuwste overtuigingsmiddelen van de S. D. A. P. te breken. En inderdaad werd deze vergadering dan ook een succes. De rede werd goed aangehoord. Het debat kon kalm plaats vinden, en anders dan in de S. D. A. P. kregen de debaters bij ons zelfs gelegenheid tot ducliek. Toch moest ook op deze vergadering één lawaaimakend S. D. A. P. er uit de vergadering verwijderd worden. Misschien dat dit middel geholpen heeft. De genen, die het na alles wat er voor, in en na Deventer gebeurd is, nog niet mochten weten, kunnen uit dit alles de edele strijdwijze leeren kennen, waarop de S. D. A. P. het Marxisme bestrijdt.

Als resultaat van onze aktie in de verkiezingen kunnen wij konstateeren, dat door onze vergaderingen, onze manifesten, onze brochures, onze krant, ons debat, ons huisbezoek enz., inderdaad vele honderden arbeiders kiezers en niet-kiezers voor het eerst kennis hebben gemaakt met het Marxisme, ondanks het lawaai van de S. D. A. P. tegen personen die verschillen zijn gaan inzien die er tusschen de S. D. A. P. en de Soc. Dem. Partij bestaan.

Uit de andere afdelingen blijkt ons, dat de strijd om de Raadsverkiezingen eveneens met lust en ijver wordt gevoerd. Natuurlijk verwachten we geen oogenblik kolossale resultaten inzake het Kiezerstal, dat op de Soc. Dem. Partij zal stemmen. Maar zoowel in Den Haag als in Westeremden, zoowel in Bussum als elders (Rotterdam, Leiden, Weesp) wordt door vergaderingen en vooral door sommige uitstekende verkiezings-krantjes de aandacht van de arbeiders, kiezers en niet-kiezers, op onze Partij en haar socialistische bedoelingen gevestigd. Deze verkiezingen vormen dus een uitstekende aanloop tot onze verdere propaganda door Kursusvergaderingen enz.

Uit Leiden. Voor de verkiezing zijn door ons twee wijkvergaderingen gehouden, waarvan de eerste door onvoldoende publiciteit (buiten onze schuld) slecht bezocht was, de tweede goed, niettegenstaande denzelfden avond Mendels door de S. D. A. P. als spreker in de Genoorzaal was aangekondigd. In plaats van M. trad echter Wibaut op, tegen wien De Visser debatteerde. Beiden hadden veel toejuiching. Het was pijnlijk te hooren, hoe een man als W. de leugens van Huysmans en het afdelingsbestuur der S. D. A. P. klakkeloos overnam, hoewel hij op één punt, na zeer hevig protest onzerzijds, later voorbehoud maakte. Een woord, door een onzer bestuursleden gevraagd om een leugen van den voorzitter der S. D. A. P. te weerspreken, werd geweigerd.

Wij zien uit de groote bladen dat in Leiden vooral onze kandidaat Hemerik een flink aantal stemmen haalde.

Bussum. Voor de gemeenteraadsverkiezingen hadden wij deze week nog een goed bezochte vergadering met v. d. Berg en Gorter als sprekers. De vergadering der S. D. A. P. kon op dien zelfden avond door gebrek aan belangstelling niet doorgaan.

Den vooravond der verkiezingen hadden wij aangekondigd bij de S. D. A. P. te zullen debatteeren. De zaal was stampvol. Van den Berg en van Schie verdedigden voor ons de S. D. P. De uitslag der verkiezingen was zeer bevredigend. Onze kandidaat J. v. d. Berg kreeg 245 stemmen en komt in herstemming met twee klerikalen en een liberaal. Het hoogste cijfer der S. D. A. P.-candidaten was 90.

Weesp. Donderdag-avond hadden wij een zeer goede vergadering met Vader en Gorter als sprekers. De S. D. A. P. heeft voor den gemeenteraad geen kandidaat gesteld, maar steunt Vader niet.

Oproep om steun.

Onze kandidaat van den Berg komt in Bussum in herstemming. Met hard werken bestaat er nog kans. Maar de kas is leeg en er wordt nog vergaderd en verspreid. Steun is dringend noodig. Men richte de bijdragen aan J. Mulder, Nieuwe 's Gravelandsche Weg 58.

Korrespondentie.

De Belgische brief en nog eenige stukken moeten wachten tot een volgend nummer.

Proefnummers.

Als steeds zijn wij bereid proefnummers van ons blad te zenden aan opgegeven adressen. Onze partijgenooten maken daarvan over 't algemeen veel te weinig gebruik.

Arbeiders van A'dam IV.
Geeft U als lid der S. D. P. op bij J. C. CETON, Wijtenbachstr. 13.
Abonneert U op de Tribune! Vraagt Proefnummers!